

Договоръ за отбранителенъ съюзъ

Между България и Гърция

Подписанъ въ София на 16/29 май 1912 г.

Вземайки предъ видъ, че дветъ държави твърдо желаятъ запазването на мира на Балканския Полуостровъ и че могатъ чрезъ единъ солиденъ отбранителенъ съюзъ, най-добре да отговарятъ на тая нужда.

Вземайки предъ видъ въ сщия редъ на мисли, че мирното съвмѣстно съжителствуване на разнитъ народности въ Турция върху базата на едно истинско и реално политическо равенство и на зачитание правата, произходящи отъ договоритъ или другояче отстъпени на християнскитъ народности въ Империята, съставляватъ необходимитъ условия за затвърдяване положението на работитъ на Изтокъ.

Вземайки, най-после, предъ видъ, че едно взаимно работене на дветъ държави, въ поменатата смисълъ, е отъ естество и въ интереса на тѣхнитъ добри отношения съ Турската Империя, за да се улесни и укрепи сговора на гръцкитъ и български елементи въ Турция;

Правителството на Н. В. Царя на Българитъ и Правителството на Н. В. Краля на Елинитъ, като си обещаваатъ взаимно да не давамъ каквата и да било нападателна тенденция на своето чисто отбранително съглашение и като се решили да сключатъ помежду си единъ съюзъ за миръ и за взаимно покровителство, въ предѣлитъ означени по-долу, назначиха за свои пълномощници. . .

Които се установиха на следното:

Чл. 1. — Ако, противно на искреното желание на дветъ Високо Договорящи Страни, и въпрѣки поведението на тѣхнитъ Правительства за избѣгване всѣко агресивно действие и всѣко предизвикателство спрямо Отоманската Империя, една отъ дветъ държави бжде нападната отъ Турция било въ своята територия, било чрезъ систематично нарушение правата, произтичащи отъ договоритъ или основнитъ принципи на международното право, дветъ Високо-Договорящи Страни сж длъжни да си помагатъ взаимно съ цѣлокупнитъ си въоръжени сили и въ последствие да не сключватъ миръ освенъ заедно и въ съгласие.

Чл. 2. — Дветъ Високо Договорящи Страни взаимно си обещаваатъ, отъ една страна, да упражнятъ моралното си влияние

надъ своитѣ сънародници въ Турция въ смисълъ, за да допринесатъ искрено за съвмѣстното съжителство на елементитѣ образуващи населението на Империята и, отъ друга страна, да си даватъ взаимна помощъ и да вървятъ въ съгласие въ всички акции предъ Отоманското Правителство или къмъ Великитѣ Сили, което ще има за целъ да се добие или да се осигури реализирането на правата, произтичащи отъ договоритѣ или другоаче отстъпени на гръцката и българска народности, прилагането на политическото равенство и на конституционнитѣ гаранции.

Чл. 3. — Настоящиятъ договоръ ще важи за три години отъ деня на подписването му и ще бжде тацитно подновяванъ по за една година, освенъ ако се денонсира. Денонсирането му ще бжд енотифицирано най-малко шестъ месеца преди изтичането на третата година отъ подписването на договора.

Чл. 4. — Настоящиятъ договоръ ще се пази въ тайна. Той не ще може да се съобщи на трета сила, било изцѣло или по части, нито ще се обнародва било изцѣло, или по части освенъ съ съгласието на дветѣ Високо Договарящи Страни.

Настоящиятъ договоръ ще бжде ратифициранъ, колкото се може по-скоро. Ратификациитѣ ще се размѣнятъ въ София (или въ Атина).

За увѣрение на което респективнитѣ пълноощни министри подписаха настоящия договоръ и го скрѣпиха съ своитѣ печати.

Подписанъ въ София, въ два екземпляра, на 16 май 1912 г.
(п.) Ив. Ев. Гешовъ, Д. Панасъ.

ДЕКЛАРАЦИЯ

Членъ първи не се отнася въ случай на една война, която би избухнала между Гърция и Турция вследствие приемането въ Гръцкия Парламентъ на критскитѣ депутати противъ волята на Отоманското Правителство. Въ този случай България не е длъжна освенъ да пази по отношение на Гърция единъ благосклоненъ неутралитетъ. Щомъ ликвидирането на кризата по източнитѣ работи вследствие събитията отъ 1908 г., колкото се отнася до Критския въпросъ, отговаря на общия интересъ, и би била сжщо отъ естество, безъ да смущава равновесието на Балканския полуостровъ, да консолидира тамъ, въ интереса на мира, Международно положение, България (независимо отъ поетитѣ ангажименти чрезъ настоящия договоръ) се задължава да не затруднява по никакъвъ начинъ, една евентуална акция на Гърция, клоняща да разреши този въпросъ.

(п.) Ив. Е. Гешовъ, Д. Панасъ.